

ΓΝΩΜΗ

Ζητούνται πολιτικοί και πολιτική...

Του Σήφη Πολυμίλη
spolymilis@tovima.gr

Το τέλος των ψευδαισθήσεων, τόσο για την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ όσο και για όσους επένδυσαν τις ελπίδες τους σε αυτόν, πλησιάζει. Το... υπερόπλο του δημοψηφίσματος αποπλίστηκε, ενώ οι κορόνες περί εθνικής αξιοπρέπειας άρχισαν να ξεφτίζουν για να αντικατασταθούν από ενέσεις αισιοδοξίας μήπως και σταματήσουν οι εκροές καταθέσεων από τις τράπεζες. Ο κ. Τσίπρας και το κόμμα του αφού αυτοπαγιδεύτηκαν στον λαϊκισμό τους και στις ανύπαρκτες, όπως αποδείχθηκε, κο-

ρόνες περί πολιτικής διαπραγμάτευσης, παγίδευσαν και τη χώρα σε έναν νέο φαύλο κύκλο ανασφάλειας και αβεβαιότητας.

Τώρα υποτίθεται ότι τρέχουν για να κλείσουν τη συμφωνία, αντιλαμβανόμενοι τις συνέπειες μιας ρήξης, αλλά ο λογαριασμός είναι πλέον πολύ πιο βαρύς από όσο μπορούν να αντέξουν. Για αυτό και η διαπραγμάτευση χάνεται στον δρόμο κάθε λίγο και λιγάκι, για αυτό ανακαλύπτουν Κασσάνδρες και εσωτερικούς εχθρούς που υπονομεύουν τη ρηξικέλευθη κυβέρνησή μας. Επι τέσσερις μήνες υποτίθεται ότι διαπραγματεύονται σκλη-

ρά, καταγγέλλουν τα «μαύρα μέτωπα» των ανάληπτων Ευρωπαίων και των εγχώριων συνοδοιπόρων τους, συναγωνίζονται σε επικοινωνιακά παιχνιδάκια, παρακολουθώντας την οικονομία να βουλιάζει και τους πολίτες να αγωνιούν κάθε μέρα και περισσότερο.

Ο εφιάλης της κρίσης που διέλυσε το παλιό πολιτικό σύστημα και έφερε την Αριστερά στην

εξουσία δεν πρόκειται να προπεράσει τον ΣΥΡΙΖΑ αν δεν καταφέρει να κρατήσει τη χώρα όρθια και μέσα στην Ευρώπη. Το μείζον θέμα δεν είναι βέβαια αν και πόσο θα πληρώσει τις ανεκπλήρωτες υποσχέσεις του, αλλά πώς θα καταφέρει η χώρα και η κοινωνία να σταθούν όρθιες και να μη βυθιστούν σε μια δίνη χωρίς τέλος.

Με μια αντιπολίτευση σε αποσύνθεση, με το κυβερνητικό στρατόπεδο να βυθίζεται με ταχείς ρυθμούς στην ανυποληψία, οι επιλογές πολιτικής διεξόδου περιορίζονται ασφυκτικά. Ξαναγυρίζουμε δηλαδή στην αφετηρία της κρίσης,

που μπορεί να προκληθεί από τη φούσκα της οικονομίας, αλλά η ρίζα της ήταν και είναι η κατάρρευση του μεταπολιτευτικού πολιτικού μοντέλου και η αποτυχία του πολιτικού προσωπικού να υπερβεί τις παθογένειες του και να προσαρμοστεί στις απαιτήσεις των καιρών.

Το αναπάντητο ερώτημα είναι αν υπάρχουν ακόμη δυνάμεις που θα μπορέσουν να συνδυάσουν την πολιτική υπευθυνότητα με μια εθνική και συγχρόνως ευρωπαϊκή στρατηγική και να πείσουν την κοινωνία ότι μπορεί να την υπηρετήσουν...